

Sreča nas ne čaka za vogalom in upa, da pridemo mimo. Od naše aktivnosti, volje do življenja, dela, bivanja, pozitivnih medsebojnih odnosov je odvisno, ali bomo zadovoljni in srečni. Ali se bomo polnili z energijo, ki nam bo dala moč za vse naše podvige, ki nas čakajo, ali si jih prikličemo na naši poti bivanja.

Odgovorni smo sebi in našim otrokom. Od nas odraslih je odvisno, v kakšne osebe se bodo ti, naši škrati, oblikovali. Vsak otrok lahko uspešno opravlja vse stvari, ki so primerne njegovi starosti in sposobnostim. Kajti upati, da se bo vse samo po sebi kar nekega lepega dne zgodilo, je nezrelo, neodgovorno, nerealno in nesmiselno. Odrasli vemo, da če želimo kaj doseči, naj bo to dober odnos v družini, napredovanje v službi, aktiven prosti čas, moramo nekaj za to narediti.

In če nam ne gre vse po načrtu, nič hudega. Nismo popolni, smo zmotljivi in tudi to je čisto v redu. Kaj pa pomeni biti popoln? Kdo je popoln? Tisti, ki otroku ugodí vsako njegovo razvado, ali tisti, ki se zaveda, da so potrebne in da otrok nujno potrebuje tudi omejitve pri vzgoji .

In ker se nam tudi zalomi, ni nič narobe, če vprašamo za pomoč in nam je nudena. Ter da jo, kot tako, sprejmemo z dobrim občutkom povezanosti in pozornosti do sočloveka. Ali jo ponudimo tam in takrat, ko vidimo, da je to potrebno ...

Ker smo vsi zmotljivi in nas do popolnosti loči samo še končni dotik stvaritelja, si besede, ki jih je potrebno povedati, povejmo spoštljivo, dostojno človeka in tistemu, ki so mu namenjene.

Nikoli si ne moremo biti vsi blizu. Menim pa, da si moramo biti enotni v skrbi za vse naše otroke. Da smo si pomoč in opora, ko je to potrebno.

Ter da ne pozabimo upati, živeti in se smejati ...

Odpočijte si ... in na počitnicah ne pozabite se imeti lepo, igrivo, radovedno, sončno in slano ... skratka uživajte ...

Lepo mi je z vami.

Heidi Jakopič, pomočnica ravnateljca za vrtec